

*Ultima Vez,
Roseland (1990)
(Vandekeybus /
Iturbe / Verdin)
Foto Walter Verdin*

maar hun mensen waren niet beschikbaar of vielen niet in Wims smaak. Dan is het eveneens heel snel beslist geworden: Wim is mij op een avond komen vragen of ik wou meedoen en het volgende weekend zat ik al in Barcelona waar *The Weight of a Hand* vier of vijf keer werd opgevoerd. Ik heb het daar bekeken, heb wat op de scène rondgelopen en wat gefilmd. Vervolgens zijn we met Wim gaan overleggen welke scènes zeker in de video moesten zitten. Die delen bepaalden de structuur van de tape: de ene scène werd uitgezaaid over de hele tape, de andere integraal behouden, van nog andere hebben we enkel korte flitsen overgehouden. De ruimte waarin we hebben gefilmd - een oude bioscoop - heeft die structuur ook mee bepaald. Aan deze productie is natuurlijk veel voorbereiding voorafgegaan, we hadden ook veel meer geld dan voor *Ottone, Ottone*. De opnames duurden tien dagen en leken op een echte filmset, inclusief catering. We werkten in dezelfde ruimte soms met twee cameraploegen waartussen Wim en ik dan laveerden. Octavio is vooral bij de voorbereiding en de maandenlange montage betrokken geweest; hij heeft hele stukken apart gemonteerd. Bij *Roseland* hebben we echt met fragmenten gewerkt en die dan later tot een compilatie verwerkt. Bij dat compileren is Wim dan opnieuw komen opduiken omdat Octavio niet kon en ik, na weken met zijn tweeën te hebben gewerkt, echt problemen had om plots alleen achter de tafel te zitten."

Tussen videomaker en videast

Hoe verhoudt zich tijdens deze samenwerkingen de vakman Verdin - 'ingehoord' om een sluitend visueel concept bij een voorstelling uit te dokteren - zich tot de videast Verdin - een ervaren videomaker met eigen, uitgesproken ideeën over het elektronische medium?

W.V.: "Een dansvoorstelling staat eigenlijk op zich; ze bestaat reeds vooraf, voor ik erbij betrokken wordt. Je kan natuurlijk een gezelschap vragen om voor je camera te komen dansen en daar dan iets mee gaan doen. Maar eigenlijk komt het steeds weer neer op de bedenkelijke status van video binnen de danswereld. Video heeft er voor het grootste deel een registratie- en bewaarfunctie. Mijn danstapes zitten voor 99% in die danswereld en maar voor 1% in de filmwereld; dat heeft weliswaar een weerslag op mijn samenwerking met die mensen.

Film en video hebben in de danswereld nog geen juiste plaats toebedeeld gekregen: ze vormen een annexomwille van de promotiekwaliteiten van de tape, van de vluchtigheid van de voorstelling tegenover de duurzaamheid van de pellicule en de tape. De moeilijkheid is eigenlijk de definitie van dans; in de tapes van Rosas zit tekst, de opera, de choreografie, een heel geheel dat we willen overbrengen. Wanneer ik alleen iets zou maken, zou het niet in die danswereld thuishoren. Ik zou wellicht geen beroep doen op een

choreograaf of zelfs niet op een danser, zelfs al zou ik toch een dansvideo maken. Maar voor de dingen die ik wil maken, vind je niet zo makkelijk geld. Je zou kunnen denken dat de situatie met het succes van de recente tapes verandert, maar niks is minder waar; juist omdat het in die coulissen van de danswereld plaats vindt. Ondertussen blijft het financieel behelpen. Generieken voor tv-programma's wil ik nog wel maken, maar bedrijfsvideo's - zoals ik er al wel een paar om den brode heb moeten maken - wil ik nu als het kan toch even vermijden. Met die dansproducties heb ik natuurlijk willens nillens de dingen waarmee ik zelf wil bezig zijn ook deels uit het oog verloren. Ook al vind ik het heel tof om met andere mensen samen te werken, nu wil ik toch eerst opnieuw alleen iets maken. Maar als je dingen wil maken moet je op je kin kloppen. Ach, de reden is vrij simpel: ik kan geen scenario schrijven. Voor de dingen die ik maak kan ik onmogelijk een scenario schrijven. Ik heb ook plannen om een film te gaan maken, maar dan zal ik dezelfde problemen hebben."

Waarom wil je die overstap maken?

W.V.: "Video heeft geen kanaal, dat weet ik al sinds ik er mee begonnen ben. Je kan het gebruiken in en voor iets anders; het is een toegepaste kunst. Wat is uiteindelijk het verschil tussen de videotheek van het VTI en die van de Sociale school? Video bekleedt er eveneens dezelfde plaats als in de danswereld: educatieve of bewaarfunctie. De televisie biedt een alternatief kanaal, maar ik ben teveel bezig met de manier waarop je naar beelden kijkt om mijn ogen te sluiten voor de problemen inherent aan dat medium. Film is geïnstitutionaliseerd, video niet. Filmzalen zijn filmzalen - er zijn er weliswaar goeie en slechte - en *Terminator 2* op tv bekijken kan eigenlijk niet. Video zie je immers in heel andere omstandigheden; je zit voor het tv-toestel terwijl anderen in je omgeving lawaai maken. Als maker van die beelden heb je op de omstandigheden waarin ze worden bekeken geen enkele vat. Maar wanneer ik de beelden maak zit ik in volledige stilte en zet ik het geluid heel hard. Op het behoorlijk aantal monitors voor me zie ik het op het ene scherm een heel ander blauw verschijnen dan op het andere en dan werk ik soms heel lang om een mooie blauwe kleur te maken. Als je dan achteraf ziet in welke omstandigheden de